

тя се отправи към коня, улови юздите, опря чело до шията му, избухна в неслържачи, отчаяни хълцачия.

Как щеше Теодор да посрещне тая жестока вест? А императрицата, която бе тъй нежна към нея, която я обичаше повече от всичко на света?

Кира Елена се обърна към баща си. В премрежените ѝ очи блестяха ^{на} укор и негодование:

— Не... не мога....

Тогавашмадържецът побърза да съкрати тая сцена, която разкъсваше сърцето му. Поздрави кратко и сухо ромейската свита, каза на кир Андроник думите, които трябваше да предаде на Ватаци, метна дъщеря си на седлото, скочи след нея, и като държеше с лявата си ръка девойката а с дясната подръпна юздите, бодна пъргавия жребец в лудо препускаче. Дружината му го последва, сред облаци прах.

Елена се извърна в неслерсно отчаяние, поиска да се изплъзне и скочи от коня. Ала баща ѝ, заслепен от мъка и гняв, звънливо чупляска лицето ѝ.

— Мирвай, горкача! Не виждаш, ли че ще се пребиеш! Свършено е вече! Укроти сърцето си... Ще преглътнеш, ще мише, ще забравиш...

Дълго остана след друма ромейската свита, вкаменана от уплаха и тревога, заслушана в писъците и плача на царската дъщеря, която зовеше високо съпруга си и свекъра си. Как щяха да се върнат сега в Никея, с какви очи щяха да се явят пред кир Ватаци и кира Ирина? Защо, защо я бяха довели на тази злополучна среща... Прави бяха предчувствията на императрицата, недоверието на младия съпруг.

А всеки вик на Елена се забиваше като отровна стрела в сърцето на самодържеца.

Това бедно бащино сърце, което се ломеше пред волята на великия държавник. Защото всяка стъпка, която го отдалечаваше от Никея, заздравяваше основите на българското царство. Страдаше бащата на Елена, ала печелеше бащата на безброй люде.